

Előszó

Az olvasó olyan lapot tart a kezében – ha ugyan tartja, és nem a képernyőről nézi az írott szöveget –, amelyet még egy másik világban szerkesztettünk. Abban a másik világban még „normális” gondok voltak. Börtönviszonyok és szegregációk. Rabszolgáinkra kényszerített alkalmazottak és hatalmukkal visszaélő polgárnak látszó emberek. Megerőszkolt nemzeti alaptantervek és tudásukat eláruló írók. Továbbá Trianon-évforduló és Római Birodalom, jól átépített budapesti színház és rosszul működő celebvetélkedő, Szabó István és Kurtág György (a tartalomból szemezgetve). „Midőn ezt írtam, tiszta volt az ég” – mondta a költő, és hovatovább kezdjük valóban „tisztaságnak” látni azt a villámsebesen múlttá váló világot, amelytől még harminc nap sem választ el bennünket. Talán csak „gyorstüzelésű” rovatunk, a Hónapló írásai ábrázolják, hogy hol is vagyunk, mivé is lettünk. A szokástól eltérően ezért kezdjük áprilisi lapszámunkat velük. De hogyan lesz ezután?

Néhány megmaradt fórum, közösségi oldal, magánbeszélgetés közhellyé koptatott asszociációja Boccaccio Dekameronját szokta mostanában fölidézni. Aki valaha olvasta, nem tud ugyanis nem gondolni arra a dühöngő pestis elől menekülő finom társaságra, amely az erkölcsileg és fizikailag lezüllött Firenzét feledve belemerült egy másik, egy csudálatos valóságba. Száz novella igazolja az akkori menekülés sikerét és azt a szabályt, amelyet a tíztágú társaság alkalmilag választott királynője ki is mondott. „Aki számot tart kegyeinkre, jól vigyázzon, hová megy, honnét jön, hogy akármit hall vagy lát, vidám hírnél egyebet nekünk ide be ne hozzon kívülről.” (Fordította: Révay József.)

A Mozgó Világ – ameddig van – nem fogadja meg ezt a szózatot. Be fogja hozni az egyebet. A Korona előtti, a Korona alatti és reményeink szerint a Korona utáni idők érdekes tényeit. A csudálatos valóság pedig úgy is megjelenik mindig, ahol szépen és pontosan teszik dolgukat az értelmes emberek. Pincében, gulágban, karanténban, aztán később a rommá lett napok hordalékain.

Buonamico Buffalmacco (1315–1350): A halál diadala, 1334/42, freskórészlet, Pisa, Camposanto Monumentale